

השִׁי"ת בְּגִין, יְהִי שְׁעָתָא, חָד מְמָנָא נְפִיק לְסִטְר דְּרוּם,
 וּרְפָאֵל שְׁמִיהּ לִפִּי שְׂבָאוֹתָהּ הַשְׁעָה יוֹצֵא מִמוֹנָה אֶחָד לְצַד דְּרוּם שְׂבָחוּסָד וּשְׁמוֹ
 רְפָאֵל, וְכָל זֵינֵי אֲסוּוֹתָא בִּידוּי וְכָל מִינֵי הַרְפּוּאוֹת בִּידוּ. וּמְסִטְר
 דְּרוּם, נָפֵק חָד רוּחָא, וּמִטִּי לְגַבִּי הֵהוּא מְמָנָא,
 דְּמְמָנָא עַל אֲסוּוֹתָא. וּמִצַּד דְּרוּם יוֹצֵאת רוּחַ אַחַת וּבָאָה אֲצֵל אוֹתוֹ הַמְמוֹנָה
 שְׁמִמוֹנָה עַל הַרְפּוּאוֹת הֵינֵנו אֲצֵל רְפָאֵל וְכֹד מִטִּי צִלּוֹתָא לְקַמִּי
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּקִיד לְבִי דִּינָא דִּילִיָּהּ, דִּלָּא
 יִפְתָּחוֹן בְּדִינָא וְכֹאשֶׁר מִגִּיעָה לִפְנֵי הַשִּׁי"ת הַתְּפִילָּה שֶׁהַתְּפִלָּה עַל הַחוּלָה אִז
 הוּא מִצּוּה לְבֵית דִּינוֹ שֶׁבְּהִיכַל הַזְכוּת שֶׁלֹּא יִפְתָּחוּ בְּדִין הַחוּלָה הַזֶּה לְדוֹנוֹ לַחַיִּים אוֹ לְמוֹת
 ח"ו, בְּגִין דְּחַיִּים בִּידָא דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא
 בִּידִיהוֹן לִפִּי שֶׁהַחַיִּים תְּלוּיִים בְּמִזֹּל עֵילָאָה דֹּא"א וְהֵם רַק בִּידוֹ יִתְבָּרַךְ וְלֹא בִּידֵיהֶם
 שֶׁל הַבִּי"ד בְּהִיכַל הַזְכוּת.

בְּזִמְנֵי רַצוֹן שֶׁל הַבּוֹקֵר הַקִּב"ה בּוֹדֵק בּוֹכוֹתוֹ שֶׁל הַחוּלָה וְכִשְׁמוּצָא אוֹתוֹ עוֹסֵק
 בְּתִפְּלָתוֹ אוֹ שְׁחוֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה מִרְחָם עָלָיו וּמִבְטֵל מַעֲלִיו הַגּוֹזֵרוֹת הַרְעוֹת
 וּמַגְזֵי דְּאִיָּהּ עֵידֵן רַעְוָא, בָּעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְכוּתָא
 דְּהֵהוּא בֵּר נֶשֶׁךְ וְכִיּוֹן שׁוֹזֵר זִמְנֵי רַצוֹן מִבְּקֵשׁ הַקִּב"ה זְכוּתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ
 הַחוּלָה, אִי יִשְׁתַּבַּח בְּצִלּוֹתָא, (יָאוֹת, וְאִי לֹא חָשִׁיב לִיָּהּ בְּשׁוּגָג) אוֹ
 דְּאִיָּהּ מְאִירָה דְּתִיּוּבָתָא, חָס עֲלֵיהּ אִם הוּא רּוֹאֵה אוֹתוֹ נִמְצָא עוֹסֵק
 בְּתִפְּלָתוֹ אוֹ שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּשִׁפּוּשׁ בְּמַעֲשֵׂיו וְחוֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה עֲלֵיהֶם הֵרִי נִמְצָא לוֹ זְכוּת וְהַקִּב"ה

מרחם עליו ומבטל מעליו הגזרות הרעות. **בְּהִיָּא שְׁעָתָא קַל צְפָרִין**
דְּמִקְנָנִין אֶשְׁתְּמָעוּ, דְּכִתִּיב בשעה זו של הבוקר נשמעים קול הציפורים
המקננות בקן שלהם כלומר קול נשמות הצדיקים שבגן עדן כמו שכתוב, (תהלים קד)
אֲשֶׁר שָׁם צְפָרִים יִקְנְנוּ. וְאִינוּן צְפָרִין אוֹדָאן
וּמִשְׁבַּחַן לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא ואלו הציפורים שהם נשמות הצדיקים
מודים ומשבחים להקב"ה. **וְהָהוּא אֵילַת הַשָּׁחַר אֶתְעַר בְּעֵלְמָא**
וְאָמַר והשכינה הקדושה הנקראת איילת השחר מתעוררת בעולם ואומרת, (תהלים
לא) **מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירֵאִיךָ וְגו'.** ומלמדת זכות
על ישראל שמגיעה להם הטוב הצפון להם וכיון שכך מצוה לו הקב"ה לעשות טוב
לישראל ולפעול ישועות ורפואות בעולם **בְּיָדֵין הָהוּא מְמַנָּא נַפְיָק,**
וְעֵבִיר כָּל מָה דְּאֶתְפָּקֵד ואז יוצא רפאל המלאך שהוא הממונה ועושה
כל מה שנצטווה.

הרפואה אינה אלא בידיו של הקב"ה

וְאִי תִימָא דְזִינִי אֲסוּתָא בִּידוּי כְּמָה דְּאָמַרְן ואם תאמר
שמיני הרפואות הם בידו כמו שאמרנו והוא יכול לרפאות את מי שירצה **לְאוּ**
הֲכִי אין זה כך. **דְּהָא אֲסוּתָא לָא הֵוִי, אֶלָּא בִּידוּי דְּמִלְכָּא**
קִדְיָשָׁא כי הרפואה אינה אלא בידיו של הקב"ה. **אֲבָל בְּשַׁעְתָּא דְּפָקִיד**
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסוּתָא לְהָהוּא בְּרַנְשׁ, אִיהוּ נַפְיָק
אבל בשעה שהקב"ה מצוה שתהיה רפואה לאותו החולה הוא יוצא לרפאותו, **וְכָל**

אִינוֹן מִקְטָרְגִין דְּמִמְנָן עַל מַרְעִין בִּישִׁין, דְּחֲלִין מִנִּיהּ וּבֹל
 אותם המקטרגים שממונים על החלאים הרעים יראים ממנו לפי שהוא פועל בציוויו של
 מקום. כִּדִּין הָהוּא רוּחָא דְקָא נָסַע מִסְטָרָא דְדָרוּם,
 אוֹשִׁיט לִיהּ לְהָהוּא בֶר נָשׁ, וְהָא אֲסוּתָא אֲשֶׁתִּכַּח ואז
 אותה הרוח שמצד החסד שבדרום נוסעת מצד דרום ומושיטה לרפאל המלאך את הרפואה
 של אותו החולה ואז היא נמצאת ביד רפאל, וְכִלָּא בִידוּי דְקִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא אבל הכל בידיו של הקב"ה ורק אם יצוה לו רפואה יכול רפאל לעשות זאת כי אז
 המקטרגים יראים ואינם מעיזים פניהם לפניו, וגם הרפואה נמסרת לו רק אחר שצוה על כך
 הקב"ה.

במדת בוקר תשמע קולי ולא רק בבוקר

וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל כֵּן אָמַר דוד המלך יְהוָה בִּקְר תִּשְׁמַע קוֹלִי
 שמשמעו במדת בוקר תשמע את קולי. וְלֹא כְּתִיב יְהוָה בִּבְקֶר
 תִּשְׁמַע קוֹלִי שמשמעו שבשעת הבוקר רק תשמע את קולי. אֵלֹא לְגַבִּי
 בִּקְר דְּאַבְרָהָם קֹאמֵר כיון שדוד המלך דיבר על מדת החסד המתעוררת
 בבוקר.

פעמיים בוקר אחד לאברהם ואחד ליוסף

בִּקְר אֶעְרָךְ לְךָ וְאַצְפֶּה. (תהלים ה) תִּרִי בִקְר אִמָּאי למה הזכיר
 שתי פעמים בוקר אֵלֹא חֵד בִּקְר דְּאַבְרָהָם אלא פעם אחת מדבר

על בוקר של מדת החסד דאברהם שכתוב בו וישכם אברהם בבוקר. **וְיָחַד בִּקְרָא**
דְּיוֹסֵף ובפעם הב' מדבר על בוקר דיוסף כי החסד נמשך ליסוד בסוד "חסד בפום אמה".
דְּכַתִּיב וכמו שכתוב ביוסף, (בראשית מד) **הַבִּקְרָא אֹר** והאנשים שולחו,
וּמִתְרַגְּמִינָן צִפְרָא (דף ר"ד ע"ב) **נְהִיר**, התרגום הוא הבוקר האיר כלומר
שחסד הבוקר האיר **נְהִיר וְנָאִי** ואמר נהיר מלשון נהר המורה על היסוד הנקרא
נהר.

דוד המלך מסדר את הנר להדלקה

אֶעֱרֹךְ לָךְ וְאֶצְפֶּה, אֶעֱרֹךְ לָךְ מִחוּ מה כוונתו אערוך לך.
אֶלָּא אֲסִדֵּר לָךְ בּוֹצִינָא דִּילָךְ לְאֲדִלְקָא. כְּמָה
דְּאֵתָ אָמַר אלא כוונת דוד המלך היתה אערוך לך אסדר לך את הנר שלך
להדלקה והיינו שימשיך את הה"ג דדעת לעטרת היסוד שיאירו שם והוא כמו שכתוב
(תהלים קלב) **עָרְכֵתִי נֵר לְמִשְׁיַחִי. וְלִגְבִי בִקְרָא דְּיוֹסֵף**
קָאָמַר, דְּתֵהוּא סְדוּרָא דְּבוֹצִינָא דִּילִיָּה הוּא ודוד אומר
את זה על החסדים שביסוד שימשיך אליהם את הגבורות כדי שיחפו ויכסו על החסדים
שלא יצאו לחוץ אבל על בוקר דאברהם אינו צריך לזה כיון שהם אינם יורדים ליסוד
אלא מתפשטים בגופא.